ANUNŢURI

Pentru că este vremea unui mic bilanţ la aniversarea a 3 ani de la prima apariţia a foii MaxiMina, vă oferim câteva cifre, adunate de când aici se consemnează evenimentele din obşte. De fapt nu sunt simple cifre, ci vieţile noastre, cu bune şi cu grele, aşa cum ne-a rânduit Dumnezeu să le petrecem:

• **în ultimii trei ani** în obşte (lărgită) au fost **7 cununii** şi s-au născut **44 de prunci**; au trecut la Domnul **29 de fraţi** şi au fost hirotoniţi **4 preoţi**.
• am consemnat lucrările intense de la Biserică şi târnosirea ei din 2022.
• ne-am bucurat de activităţile tot mai puternice ale fraţilor din obşte care se ocupă de şcoală, grădiniţă, librărie şi asociaţiile pentru cei în nevoi.
• am trecut împreună prin greul şi opreliştile pandemiei şi al începutului de război de la graniţă, dar şi prin bucuria de a mai putea fi prezenţi fizic la slujbe sau a ne bucura de pelerinaje prin ţară şi dincolo de hotare.
• am aflat despre minuni petrecute lângă noi şi ne-am bucurat pentru fiecare dar făcut de Dumnezeu prin noi şi noi moaşte de sfinţi primite.

SLAVĂ LUI DUMNEZEU PENTRU TOATE!

ŞTIRI

Alexandria, 1890.
Pe scaun este patriarhului Sofronie, iar în dreapta sa (stânga cum privim) este Sf. Nectarie.

• În conştiinţa Mănăstirii Simonos Petras, ctitorul ei, domnitorul **Mihai Viteazul, este considerat un om sfânt**. „Unul dintre cei care se pomenesc în fiecare duminică, la fiecare priveghere, în orice împrejurare şi la fiecare parastas este Mihai Voievod. Noi avem această conştiinţă că este binefăcătorul mănăstirii. De altfel, noi, părinţii simonopetriţi, aşteptăm iniţiativa Bisericii Ortodoxe Române în legătură trecerea sa în calendar, pentru a-l cinsti după cuviinţă şi aici în Sfântul Munte Athos." (sursa: *basilica.ro*)

• Blogul Photoarchive a postat de curând **o fotografie necunoscută până acum a Sfântului Nectarie**, de pe vremea când era episcop de Pentapole şi trăia în Egipt. (sursa: *orthodoxchristian.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Sf. Nicolae Velimirovici
SĂ FIM OPTIMIŞTI, ORICE S-AR ÎNTÂMPLA

Creştinismul constituie cea mai mare cetate de optimism. Credinţa, nădejdea şi iubirea alcătuiesc împreună optimismul. Numai optimismul ne mântuieşte. Dacă nu avem optimism, nu avem credinţă. Pe chipul optimistului în fiecare zi se răsfrâng razele soarelui, îl încălzesc şi îi luminează sufletul, în vreme ce chipul pesimistului rămâne fără soare, iar drept rezultat, sufletul lui este rece şi întunecat. Primul – cel optimist – vede florile în fiecare zi, în vreme ce al doilea – pesimistul – vede totul ca pe un loc murdar, plin de gunoaie. Nu poate să existe nicio lucrare creatoare fără optimism. Fraţilor, să fim optimişti şi să avem credinţă în Dumnezeu!

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor!

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet
Numărul 26 (CXXXIX) 15 august 2023

Sfinţii săptămânii

D 13 - DUMINICA A X-A DUPĂ RUSALII (Vindecarea lunaticului);

ODOVANIA PRAZNICULUI SCHIMBĂRII LA FAŢĂ A DOMNULUI;

HRAM: SF. CUV. MAXIM MĂRTURISITORUL;

Sf. Ierarh Tihon de Zadonsk; Sf. Cuv. Dorotei şi Dositei (Filocalia IX) - PEŞTE

L 14 - Înainteprăznuirea Adormirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu; Sf. Prooroc Miheea

M 15 - Adormirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

Mi 16 - Sf. Martiri Brâncoveni; Sf. Cuv. Iosif de la Văratec; Sf. Cuv. Iosif Isihastul; Sf. Cuv. Rafail de la Banat - ULEI

J 17 - Sf. Sf. Mc. Miron; Sf. Cuv. Gheorghe Pelerinul

V 18 - Sf. Mc. Flor şi Lavru; Sf. Cuv. Ioan de Rila

S 19 - Sf. Mare Mc. Andrei Stratilat şi cei cu dânsul, 2.593 ostaşi

MAXIMINA IA O PAUZĂ PÂNĂ ÎN SEPTEMBRIE!

Păr. Mina Dobzeu

Cum a dobândit Sf. Maxim Kavsocalivitul DARUL RUGĂCIUNII INIMII

> ***„Aceasta este o vieţuire chinuitoare pentru trup, dar odihnitoare şi mângâietoare pentru suflet. O vieţuire care înalţă mintea la cer.***

Sfântul Maxim Kavsocalivitul avea multă sete de a dobândi rugăciunea inimii şi o ruga mereu pe Maica Domnului să-i dăruiască acest dar al rugăciunii. Şi i-a dat Dumnezeu după inima lui şi i-a împlinit dorinţa lui. Iată cum s-a întâmplat.

I s-a arătat lui Maica Domnului şi aceasta i-a spus:

„Maxime, urcă în Vârful Athonului, pentru a primi darul rugăciunii inimii".

Şi a urcat Sfântul şi a primit ceea ce dorea cu atâta ardoare. A urcat,

dar cum a urcat ? A urcat **însetat**, a urcat **înfometat**, a urcat **nedormit**, chinuindu-și trupul, a urcat **desculț**, cu **credință fierbinte**, cu **smerenie multă** și cu **nețărmurită evlavie**. A urcat având **inima curată** și **mintea curățită**. A urcat cu **nădejde vie** și cu **căldură în inimă**. A urcat până în vârf și a udat pământul cu **lacrimi fierbinți și multe**.

A urcat, *dar nu a primit de îndată darul cel mult dorit*. A coborât, deci, în Biserica Maicii Domnului întristat, dar nu dezamăgit. Si iarăși a urcat cu mai multă credință, cu mai multă evlavie, cu mai multă smerenie, cu mai multă rugăciune, cu mai multă căldură, cu mai multă foame și cu îndoită sete a sufletului și a trupului, cu mai multe lacrimi și cu hotărârea că dacă nu se va învrednici de darul mult râvnit, să nu mai plece din Vârful Athonului, nici să mănânce, nici să bea apă și nici să dea ochilor săi somn, nici amorțeală pleoapelor sale, după cum scrie: *„Cuvioase părinte, nu ai dat somn ochilor tăi, nici amorțeală pleoapelor tale, până când n-ai eliberat de patimi sufletul si trupul tău. Venind, dar, Hristos împreună cu Tatăl și-au făcut în tine sălaș”* .

Acestea erau luptele cele văzute ale cuviosului. Dar **luptele cele nevăzute** pe care le avea cu nevăzuții demoni, cine ar putea să le povestească ? Deoarece demonii, când au observat că Sfântul râvnește să primească darul rugăciunii inimii, au ridicat aproape toate cetele diavolești, pentru a-l tulbura și a-l înfricoșa pe sfânt, pentru ca din cauza fricii sfântul să fugă, fără a primi rodul stăruințelor sale. Demonii se năpusteau asupra lui în număr nesfârșit, cu strigăte si zgomote asurzitoare. Si alte nenumărate semne înfricoșătoare trimiteau demonii în mintea cuviosului, pentru a-l face să fugă de frică, dar acesta a rămas neclintit, până ce a primit ceea ce râvnea.

În Vârful Athonului a coborât Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ținând în brațele sale pe Pruncul Iisus, înconjurată de nenumărați îngeri. Iar Vârful Athonului i se părea sfântului mai cuprinzător decât cerurile. Și pe bună dreptate, i se părea astfel, deoarece coborâse acolo Împărăteasa cerurilor, împreună cu Fiul ei și Dumnezeu cel neîncăput de Ceruri. Iar sfântul, văzând cu ochii săi pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, a căzut la pământ și i s-a închinat de trei ori, spunând de fiecare dată:

„Născătoare de Dumnezeu Fecioară bucură-te, ceea ce ești plină de daruri Mare, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău, pentru că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre!”

Și atunci Maica Domnului a dat cuviosului, cu preacuratele sale mâini, artos sfânt, pe care, luându-l cu evlavie, cuviosul l-a mâncat. Atunci, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu s-a făcut nevăzută de la fața Sfântului, iar acesta – în timp ce mânca pâinea sfântă – a simțit în inima sa fierberea și clocotirea rugăciunii.

Iar, din acel ceas, și când dormea și când era treaz, rugăciunea clocotea în inima lui, îndulcindu-i sufletul, încălzindu-i inima și luminându-i ochii minții, ajungând să fie luminat astfel încât vedea cu ochii lui în întunericul nopții atât de bine, ca și când ar fi strălucit soarele în plină zi. Și, de multe ori se ridica și era purtat prin aer cu trupul, ca un vultur.

Iar tâlcuirea acestei istorioare ne arată că darul rugăciunii neîncetate a inimii se dă celui care urcă în Vârful Athonului. Adică **primește de la Dumnezeu măsura deplinătății rugăciunii inimii acela care petrece o viețuire înaltă, neprihănită și curată**.

Aceasta este o viețuire chinuitoare pentru trup, dar odihnitoare și mângâietoare pentru suflet. O viețuire care înaltă mintea la cer, precum este înălțat Vârful Athonului între nori.

„Durerile roadelor tale vei mânca, fericit vei fi și îți va fi bine” . Adică, prin suferințe, prin osteneli, prin strădanii și prin celelalte nevoințe în care te pui la încercare pe tine însuți, **luptând zi și noapte cu patimile tale,** până când le dezrădăcinezi din inima ta, pentru a se sădi de sus, în aceeași inimă, pomul rugăciunii și al cugetării duhovnicești. Prin toate acestea, ți se pregătește în suflet rod ceresc, rod nestricăcios, rod duhovnicesc, mai dulce decât mierea. Cine gustă din acest rod este fericit cu adevărat, deoarece nu va flămânzi în veac, trăind el în Hristos și Hristos trăind în el. Atunci va face numai voia lui Dumnezeu, care va fi și voia lui („Iubește și fă ce vrei” spune Fericitul Augustin), va avea mintea lui Hristos („Noi, creștinii, avem mintea lui Hristos, iar mintea lui Hristos e Duhul Sfânt”, spune Sf. Chiril din Alexandria) și va avea iubirea lui Hristos, căci Hristos trăiește în inima lui („Dacă mă iubiți veți fi în Mine și eu în voi”). Cine ajunge aici este realmente unit cu Hristos.

(Auto)interviu

MaxiMina

A ÎMPLINIT 3 ANI!

Așadar foaia a împlinit 3 ani! Cum a apărut MaxiMina?

A fost un gând care ni s-a dat și care ne-a surprins atunci (în vara zbuciumată a primului an de pandemie). Nu mai făcusem niciodată așa ceva. Poate că nevoia de a puncta și a reține în memoria colectivă a obștii noastre unele evenimente și îndemnuri... Poate că greul prin care treceam atunci și care ne-a făcut să ne dorim să strângem rândurile... Oricum, Părintele Ștefan a fost deschis acestei idei.

De ce MaxiMina?

Pentru că suntem ai Sfinților Maxim și Mina, deci MaxiMina. Nașul acestei denumiri care a prins atât de bine în rândul fraților este tot Părintele Ștefan (apoi cineva chiar și-a dorit să pună astfel numele nepoatei nou-născute! Și tot în paranteză fie spus, Sf. Maximina este o mucenică din primele veacuri!). L-am rugat să ne ajute cu o denumire de impact și, după câteva încercări și un strop de rugăciune, sfinții și-au luat ce era al lor...

Cine este colectivul editorial?

Oricine dorește și are ceva de spus, care să fie în duhul Bisericii și al obștii noastre. Și am avut mai multe colaborări de acest fel pe parcursul timpului. Însă în mod constant suntem 2 surori care adunăm materiale.

Cum sunt alese articolele?

Am primit această întrebare de câteva ori... În primul rând este vorba de lucrarea celor doi sfinți ocrotitori, care literalmente fac minuni. Dacă este ceva de folos în aceste pagini (tipărite și online) este numai pentru că ei dau gândul și găsesc subiectele. Au fost dăți în care eram în impas total cu una sau mai multe pagini, dar ei ne-au arătat ieșirea întotdeauna (chiar dacă uneori contra cronometru...).

Apoi, sugestiile părinților și ale fraților. Și aici trebuie să mulțumim tuturor, dar mai ales celor care ne-au criticat, pentru că feedback-ul este important. Dacă trece prea mult timp fără nicio reacție, ne simțim ca planta din filmul „Apa” care nu era băgată în seamă și a avut cel mai mult de suferit. Este de preferat un cuvânt mustrător tăcerii totale. Am încercat să găsim subiecte din diverse domenii legate de viața noastră în Biserică: tâlcuiri, vieți de sfinți, cuvinte de folos, educație și familie, știință, poezie, artă, interviuri, chiar culinare...

Explozia de informație tipărită și virtuală nu este neapărat o junglă. Și aici, cu riscul de ne repeta, dar cu nevoia de a spune adevărul și astfel a mulțumi, tot sfinții noștri fac minuni. Atâtea cuvinte interesante neau fost dăruite descoperind „din întâmplare” câte un interviu, reportaj, link. Și mai este ceva: cunoașterea cel puțin a unei limbi străine ajută foarte mult. Azi Ortodoxia este globală în cel mai bun înțeles al cuvântului și deschiderea spre alte comunități (din alte țări tradițional ortodoxe, dar și din Occident, America, Australia...) nu face decât să ne îmbogățească și să ne lărgească inimile.

Oricum, suntem conștienți că avem multe de îndreptat și învățat. Însă răbdarea și dragostea cu care suntem primiți de fiecare dată ne încurajează, chiar dacă suntem încă în pruncie (avem doar 3 ani!).

Cum ați reușit să oferiți săptămânal această foaie fără bani?

Aceasta este una din marile minuni pe față ale sfinților. Singurul moment în care am împrumutat niște bani a fost la primul număr, pentru tipar. Apoi, fără să cerem, am început să primim. Frații noștri sunt cei care ne ajută: de fiecare dată câte puțin sau din când în când cu sume mai mari. Așa am reușit să tipărim foaia parțial color. Minunea este că dacă o dată nu se strângeau destui bani, altă dată primeam în surplus. Am fost întrebați de multe ori cu mirare dacă nu costă nimic. Să știți că este o mare bucurie să poți spune celui care îți cere ceva, că nu trebuie să-ți dea nimic sau, dacă dorește neapărat, doar cât și când consideră. Așa ajungem să dăruim din darul sfinților.

Planuri de viitor?

Niciunul pentru că nu este în puterea noastră să știm. De câteva ori au fost ispite de a renunța cu totul. Sau ni s-a propus să rărim aparițiile. Când nu se va mai putea, MaxiMina se va retrage. Deocamdată am fost încurajați să ne facem treaba. Și totuși, există nu un plan, ci o dorință de viitor: să fim de folos celor care citesc (fie și numai prin rubrica de *Anunțuri*). În rest, slavă lui Dumnezeu pentru toate!

➡ Mândria este o **patimă neraţională** ce se strecoară în fiecare lucrare a virtuţii... creşte împreună cuc celelalte virtuţi. (*Sf. Nil Ascetul*)

➡ Mândria este asemenea unui **copac** înalt şi puternic ale cărui **ramuri toate sunt şubrede**, iar dacă cineva se va urca în el, se va prăbuşi îndată de sus. (*Sf. Efrem Sirul*)

➡ Cine este mândru **nu se cunoaşte pe sine**; căci dacă s-ar cunoaşte pe sine şi prostia care se cuprinde în el, nu s-ar mândri. Iar cine nu se cunoaşte pe sine cum poate să cunoască pe Dumnezeu? (*Sf. Marcu Ascetul*)

➡ Nimic nu poate **sfâşia trupul Bisericii** atât de mult ca mândria. (*Sf. Ioan Gură de Aur*)

➡ **DACĂ VREI SĂ BIRUIEŞTI MÂNDRIA**, orice ai face, să nu spui că din munca mea am făcut sau din puterea mea am izbutit. Chiar şi dacă posteşti şi priveghezi sau dăruieşti ceva sau cânţi sau ajuţi, spune: Dumnezeu m-a ajutat, nu puterea şi munca mea. (*Sf. Efrem Sirul*)

Dăruire

Nichifor Crainic

Aştepţi nerăbdător din lună-n lună
Să rupi căpşuna rumenă din straturi
Ori la soroc ştiut din pomii maturi
Cireaşa roză şi albastra prună.

Iar vie dac-ai pus, în toamna patra
Cu lacrimi dulci te-nveselesc butucii
Şi, după zece ani, te-aşteaptă nucii
Cu ropotele fructelor ca piatra.

Dar eu măslini sădit-am în plantaţii
Cu rodul pentru alte generaţii
Când de pe-acest pământ mă voi fi dus.

Culegători necunoscuţi de mine
Vor scutura măslinii de măsline
Şi nici n-or bănui cine i-a pus.

MINUNEA
Sfântului Nifon de la Craiova

În urmă cu aproape trei ani, am fost diagnosticat cu o tumoră malignă la nazofaringe!

Cu darul lui Dumnezeu şi prin dragostea şi purtarea de grijă a semenilor mei, care mi-au fost alături, am urmat tratament în ţară (chimioterapie), apoi radioterapie cu protoni în Elveţia. După radioterapie, pe partea stângă, în nazofaringe, unde a fost localizată tumora, în cazul meu nu mai exista fosa nazala (nara), ci doar o masă de ţesut arsă si inflamată! Am fost consultat de către mulţi medici o.r.l.-işti din Craiova si Bucuresti si toti au fost miraţi de cât de afectat sunt postradioterapie. Pentru că mai exista un rest tumoral viabil, nimeni nu accepta să opereze în vederea reconstrucţiei rinofaringelui. Aceste efecte adverse se manifestau sub forma faptului că nu puteam respira decât folosind nara dreaptă, dar şi acolo cu intermitenţe. Pe gură nu puteam respira deoarece nu mai aveam salivă, iar mucoasa bucală, gâtul şi limba erau uscate şi inflamate!

Dar problema cea mai mare era că nu puteam să dorm şi, implicit, să mă odihnesc şi să pot reveni la un normal cotidian pentru supravieţuire! Dormeam circa două ore noaptea, dar şi acelea cu pauze, adică erau aţipiri de maxim 30 minute, cu pauze, pentru că mă trezeam sufocat, fără aer! Dezvoltasem şi un soi de fobie, în sensul că îmi era teamă să mai dorm întrucât de fiecare dată mă trezeam, din lipsa aerului, sufocat.

Această problemă apăruse în Elveţia, după jumătatea tratamentului. Mai bine de trei luni n-am dormit! Am crezut că o să-mi pierd minţile! Medicii îmi spuneau "să rezist" aşa încă un an pentru că ei nu-şi asumă riscul de a interveni chirurgical! Intervenţia ar fi fost una dificilă, reconstrucţie nas, cu montare de proteză (tub) prin care să pot respira!

Pe 10 august 2021, seara, deoarece mă sufocam efectiv, am plecat cu

maşina la ţară, nădăjduind că poate acolo voi reuşi să respir măcar atât cât să mă pot odihni câteva ore! Am plecat cu mare tristeţe în suflet deoarece ştiam că în acea seară se va face slujba de priveghere a Sfântului nostru drag de la Craiova, Sfântul Ierarh Nifon. La plecare, am trecut prin spatele catedralei şi am ascultat puţin din slujba închinată Sfântului Nifon!

Menţionez faptul că eu am venit în Craiova la Facultatea de Teologie, în anul 2005, iar în 2006 am fost angajat cântăreţ al catedralei Sfântul Mare Mucenic Dimitrie din Craiova. Din 2006 până în acel moment, nici eu, nici familia mea nu lipsisem niciodată de la slujba de priveghere a Sfântului!

Mi-am amintit, fiind în maşină, de bucuria pe care o simţeam de fiecare dată când participam la hram şi am simţit un regret adânc în suflet, iar cu umilinţă şi durere, am cerut iertare Sfântului Nifon pentru că nu pot să fiu şi eu prezent! Nu i-am cerut Sfântului nimic altceva decât să mă ierte! În noaptea de 10 spre 11 august, spre dimineaţă (orele 5-6), am simţit în nas un soi de răceală ca gheaţa! Eram mirat de acea senzaţie fără să-mi dau seama că începeam să respir pe nas, după o pauză de mai bine de trei luni! Până în timpul Sfintei Liturghii eu puteam respira normal pe nas!

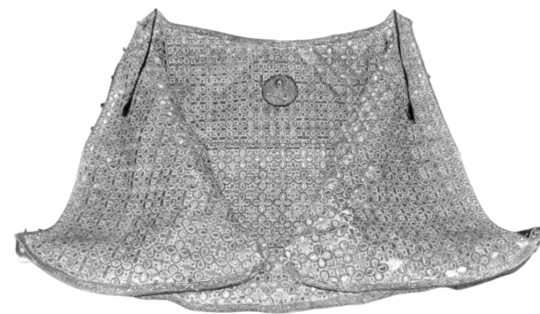
Am plâns de bucurie toţi cei din casă, pe care, sub entuziasmul minunii tocmai săvârşite, nu am mai ţinut cont de oră şi i-am trezit! După această minune, am fost la un alt consult o.r.l., la medicul care spunea că nu poate interveni chirurgical. Mi-a făcut o fibroscopie (endoscopie nazală) şi mi-a spus, cu uimire, că... este alt nas şi că nu are nici o explicaţie! I-am povestit experienţa din zilele acelea şi i-am spus cine "m-a operat" de fapt.

Aceasta este minunea pe care a făcut-o Sfântul Nifon cu mine, nevrednicul! Sfinţii nu au nevoie de recunoştinţa noastră, dar noi suntem datori a nu tăinui darurile lor minunate spre încredinţarea şi întărirea celor care sunt în nevoi!

Sfinte Ierarh Nifon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii!

Pr. Gheorghe Smădoi din Craiova

VEŞMINTELE preoţeşti (5)

Felonul Sf. Ioan Gură de Aur

FELONUL

Felonul este veşmântul liturgic purtat de preoţi pe umeri, amintind de mantaua sau pelerina purtată de Mântuitorul Hristos şi Apostolii Săi, piesă vestimentară care la evrei făcea parte din uzul general. Putem aminti că un astfel de felon purta şi Sfântul Apostol Pavel, după cum se pomeneşte în Epistola a doua către Timotei. Odată cu trecerea timpului această îmbrăcăminte a început să dispară, felonul fiind păstrat doar între piesele liturgice ale slujitorilor Bisericii.

Ca formă, felonul este păstrat atât de către *ortodocşi*, cât şi de *romano-catolici*. În Apus însă, veşmântul acesta şi-a păstrat denumirea de "penulă", fiind scurtat prin tăierea părţilor laterale pentru a uşura mişcările braţelor. În lumea ortodoxă, el îşi păstrează denumirea grecească, scurtând doar partea din faţă, pentru a lăsa mai libere mâinile.

Despre întrebuinţarea felonului nu avem date până în secolul al VIII-lea. Aflăm apoi că până în secolul al XV-lea felonul devine **un veşmânt purtat deasupra**, atât de preoţi, cât şi de arhierei. În Bisericile Ortodoxe de astăzi, felonul a rămas un veşmânt liturgic **specific preoţilor**, în timp ce la arhierei el a fost înlocuit cu sacosul.

În ceea ce priveşte culoarea, **la început era cea albă**, ca la toate veşmintele primare. Mai târziu, se vor întrebuinţa şi materiale din alte culori. De pildă, în vremea Postului Mare se poartă de obicei nuanţe roşii, iar în timpul Săptămânii Sfintelor Patimi felonul este recomandat a fi de culoare neagră, exprimând astfel pocăinţa, întristarea şi plângerea.

Preoţii îmbrăcă felonul peste stihar, epitrahil şi brâu, după ce îl binecuvântează şi sărută crucea din spate, rostind formula din Psalmul 131, 9: "*Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate şi cuvioşii Tăi întru bucurie se vor bucura totdeauna...*".

Potrivit învăţăturii ortodoxe, felonul **reprezintă purpura stacojie cu care a fost îmbrăcat Hristos Domnul în timpul patimilor Sale** în semn de batjocură, dar şi haina lungă a Botezului purtată în vechime de neofiţi. Prin urmare, felonul este un veşmânt liturgic care, deşi apare în cult după secolul al VIII-lea, aduce cu el o tradiţie ce îşi are rădăcinile în primele secole creştine.

În tezaurul Muzeului Eparhial de la Roman se păstrează un felon despre care, tradiţia spune că **ar fi aparţinut Sfântului Ioan Gură de Aur**, exponat considerat astăzi cel mai valoros obiect de cult din zestrea Eparhiei. Potrivit tradiţiei, acest felon ar fi fost expediat împreună cu alte odoare bisericeşti, aduse de la Patriarhia Constantinopolului, unui domnitor moldav.

„Veşmântul liturgic sub forma unei mantii, ce se închide în faţă este din mătase albă, iar dublura din pânză de cânepă. Prin ţesătura de fond apar ca motive dominante: trifoiul cu patru foi şi crucea rectangulară din galon, lucrate în fire de aur şi mătase galbenă. Numărul mare de cruci, din câmpul felonului, i-a adus denumirea de polistavrion. Pe spatele veştmântului a fost aplicat ulterior un medalion brodat, ce-l înfăţişează pe Mântuitorul Hristos Pantocrator binecuvântând. Acesta este brodat în fire de aur, mătase şi perle fiind încadrat într-un cerc. Marginea de sus a felonului, în formă circulară, este ornată cu un chenar cusut de asemeni cu fire de aur şi mătase roşie. Spre deosebire de feloanele utilizate în cadrul cultului în secolele XIX-XX, acest felon are ceva specific, anume, că se închide în faţă, începând de la piept până la poale, cu nasturi aurii. Chenarul deschiderii circulare de sus se repetă atât la poale, cât şi la marginile încheiate în faţă”.

Simboluri creştine

VULTURUL

Vulturul e cel mai tare dintre păsări şi cel mai ager la vedere şi se poate ridica la înălţimi uimitoare. După aceste însuşiri, vulturul este simbolul **forţei**, al puterii stăruitoare spre înălţimi, **chipul atotputerniciei şi atotştiinţei lui Dumnezeu.**

În simbolica creştină e semnul învierii, al **înălţării** creştinismului. Evanghelistul Ioan are vulturul ca emblemă, fiindcă în Evanghelia sa se înalţă cu gândul la dumnezeirea Mântuitorului.

Vulturul e şi simbolul vitezei, chipul **reîntineririi** şi al nemuririi: *„înnoi-se-vor tinereţile tale ca ale vulturului”* (Ps. 102). În înţelesul acesta îl aflăm adesea pe vechile sarcofage.

Mai este şi simbolul **iubirii părinteşti** şi al îngrijirii de fii (Deut. 32, 11; Ieşise 19, 4). Prin această însuşire e şi chipul providenţei dumnezeieşti. Precum vulturul îşi urcă puii în aer şi zboară deasupra lor, supraveghindu-i, aşa şi Dumnezeu poartă grijă de poporul Său.

Vulturul este şi simbolul iubirii lui Dumnezeu faţă de credincioşii bisericii creştine. El este simbolul creştinilor adevăraţi, care stăruie în înălţimile sufletului, departe de forfota păcătoşeniei.

Vulturul bicefal (pe steagurile din Athos sau de la Patriarhia Ecumenică) este cel mai recunoscut simbol al Ortodoxiei de astăzi, simbolizând unitatea dintre Biserica Ortodoxă Bizantină şi Stat, o „simfonie” între funcţiile civile şi ecleziastice ale societăţii creştine.

Sfinţii Părinţi despre MÂNDRIE

- Mândria este **primul pui** al diavolului. (*Evagrie, Filocalia I*)
- Mândria este **cauza** tuturor relelor. (*Sf. Ioan Gură de Aur*)
- Mândria este **lipsa cunoaşterii** de Dumnezeu. (*Sf. Maxim Mărturisitorul*)
- Mândria este ca o **umflătură** a sufletului plină cu noroi; dacă e coaptă, se sparge şi pricinuieşte multă scârbă. (*Sf. Nil Ascetul*)